

In dubio pro libertate

(εν αμφιβολία υπέρ της ελευθερίας)

A. Εισαγωγικά

Η ιστορική ανέλιξη του θεσμού της αστυνομίας έφερε στο φως ζητήματα νομιμότητας, κουλτούρας ή αναπαραστάσεων, διαφορετικά κατά περιόδους αλλά πάντοτε κρίσιμα για τη Δημοκρατία.

Η άμεση σύνδεση της Αστυνομίας και η αμοιβαία διαντίδραση από τη μία με το Δίκαιο και από την άλλη με την Εξουσία, την καθιστά κρίσιμο θεσμό του Κράτους Δικαίου και της Δημοκρατίας.

Η δυνατότητα (κατά)χρησης της νόμιμης βίας που της παρέχεται, η καταστολή μέσω δημόσιας και πολιτειακής βίας συγκρούονται με τις ατομικές ελευθερίες των πολιτών και μπορεί να καταλήξουν σε μια Αστυνομοκρατία (Αστυνομικό Κράτος) η οποία έχει ιστορικά υπάρξει και λειτουργήσει στον ελλαδικό χώρο.

Η αρχή της σκοπιμότητας (Raison d'Etat) που χαρακτηρίζει το αστυνομικό κράτος βρίσκεται σε πλήρη αντίθεση με την αρχή της νομιμότητας που διέπει το Κράτος Δικαίου. Η Αστυνομία σ' ένα δημοκρατικό κράτος προστατεύει τα δικαιώματα των πολιτών και σ' ένα αυταρχικό καταπιέζει τους πολίτες.

Κράτος Δικαίου δεν είναι το Κράτος οποιουδήποτε Δικαίου.

Η τριγωνική σχέση «Κράτος - Αστυνομία - Πολίτης», με την τρίτη σημασία συναντιέται στην υποχρέωση των αστυνομικών «για την προστασία του δημοκρατικού πολιτεύματος στα πλαίσια της συνταγματικής τάξης».

Η υπαγωγή της δημόσιας τάξης στο δημόσιο συμφέρον δεν ταυτίζεται πάντοτε με το συμφέρον του Κράτους, μολονότι η εσωτερική δημόσια τάξη εμπεριέχεται στη γενική έννοια του πολιτειακού καθεστώτος και εμφανίζεται ως ασφάλεια.

Η αστυνομική εξουσία πραγματώνει μεν τη δημόσια τάξη αλλά πάντοτε εντός των συνταγματικών πλαισίων.

Το κρίσιμο ερώτημα είναι αν η Αστυνομία μπορεί να επιφορτισθεί πέραν του κοινωνικού ελέγχου και με την εδραίωση της δημοκρατικής νομιμότητας, ίσως και με την εξασφάλιση της κοινωνικής συνοχής. Η αστυνομία ως κοινωνική λειτουργία αλλά και ως θεσμική λειτουργία, πρέπει να στοχεύει στην προστασία και τη ρύθμιση της κοινωνικής τάξης (ordre social), δηλαδή του χώρου άσκησης δικαιωμάτων.

B. Γενικά περί Αστυνομίας / Αστυνόμευσης

Μπορεί η αστυνομική, ως επιστήμη της αστυνόμευσης, ν' αποτελεί αφενός μέρος της Διακυβέρνησης αφετέρου της κοινωνικής διαχείρισης του εγκλήματος, όμως η δημόσια δύναμη πρέπει να προστατεύει τον πολίτη, κι όχι το καθεστώς, τη δικαιοσύνη, το κράτος δικαίου και το κοινωνικό κράτος κι όχι να χρησιμοποιεί το φόβο του εγκλήματος για να παραβιάζει δικαιώματα και ελευθερίες.

Η welfare police και η security police πρέπει να έχουν ως κοινό παρονομαστή την κοινωνική πρόληψη (προληπτική αστυνόμευση), δηλαδή τη διατήρηση της κοινωνικής συνοχής με μια ήπια διαχείριση των προβλημάτων μέσω συνεργασίας με άλλους κοινωνικούς θεσμούς και με στόχο την ενδυνάμωση των κοινωνικών αξιών συμβίωσης και την προστασία των δημόσιων αγαθών.

Η key-practice της αστυνομίας δεν εξαρτάται πλέον από

μία παραστρατιωτική οργάνωση και αντίληψη (ως τρίτη δύναμη ανάμεσα στο στρατό και την αστυνομία) αλλά από την πειθώ της συμμόρφωσης, της διαπραγμάτευσης, της χρήσης του αναγκαίου και αναλογικού *minimum* καταναγκασμού.

Η Διακήρυξη της Αστυνομίας (Declaration on the police, Resolution 690 (1979) of the Parliamentary of the Council of Europe) (Human Rights, 1984, 171 επ.) οριοθετεί τις σχέσεις ελεύθερων

πολι- τών, δημοκρατικού πολιτεύματος, οριοθέτησης χρήσης δημόσιας δύναμης.

Η Αστυνομία «ως δέσμη δικαιωμάτων της δημόσιας δύναμης» ακολουθεί μεν τις κοινωνικές αλλαγές και τη διεθνοποίηση του οργανωμένου εγκλήματος αλλά τούτο δεν σημαίνει ότι η διατήρηση της τάξης και της ειρήνης θα επιτευχθεί εκτός της δημοκρατικής διαδικασίας.

Άλλωστε η αστυνομικοποίηση ουδέποτε μείωσε την εγκληματικότητα και η υπερβολική τάξη δεν πρέπει να συνοδεύεται με μειωμένη νομιμότητα.

Ας μην ξεχνάμε ότι η Αστυνομία αποτελεί μέρος του ευρύτερου συστήματος απονομής της ποινικής δικαιοσύνης γι' αυτό η Νομοθεσία, η Αστυνομία, η Δικαιοσύνη και το Σωφρονιστικό Σύστημα πρέπει να διέπονται από τις ίδιες αρχές και διαδικασίες.

Ο κρατικός και κοινωνικός έλεγ-

χος δεν είναι ασύμβατος με τις ανθρώπινες και δημοκρατικές αξίες σε όλα τα επίπεδα.

Τα όρια της όποιας «μηδενικής» ανοχής δεν τα θέτει το κράτος αλλά η ίδια η κοινωνία η οποία ζητάει να λυθούν προβλήματα κι όχι να καταλυθούν ελευθερίες.

Το μονοπώλιο της νόμιμης βίας δεν νομιμοποιεί την όποια βία. Κοινωνικές αντιλήψεις και πολιτικές σχέσεις οριοθετούν τη δράση της δημόσιας δύναμης ως *ultimum refugium*.

Όσο κι αν αυτό φαίνεται ως αυτο-αντίρρηση (*contresens*) στην ουσία θέτουν την κόκκινη γραμμή ανάμεσα στη θεσμική βία και στη νομιμοποιημένη χρήση δύναμης, στη δυνατότητα και στην αναγκαιότητα (ή την υπέρβαση της αναλογικότητας) (Council of Europe, 1979).

Η αστυνομική βία, αν και νόμιμη, όχι μόνον πρέπει να ασκείται μέσα στα όρια του Συντάγματος αλλά και να μην εκτρέπεται από τις αρχές της αναλογικότητας, αναγκαιότητας, καταλληλότητας, να εκλαμβάνει χαρακτηριστικά πολιτικής δίωξης αντιφρονούντων ή ρατσιστικής βίας.

Η τάξη τοποθετείται ανάμεσα στην αταξία και την αναρχία, η έννομη τάξη ρυθμίζει σχέσεις με βάση κανόνες και η δημόσια τάξη υπάγεται στο δημόσιο συμφέρον (αρκεί να μην γίνεται κατάχρηση εξουσίας) και η αστυνόμευση πρέπει να διενεργείται μέσα στο πλαίσιο του κράτους Δικαίου.

Η ειρηνική συμβίωση επιτυγχάνεται με επάλληλες συναινέσεις και θεσμικούς ελέγχους.

Η συμμετοχική κουλτούρα στην αστυνόμευση εν είδει συμμετοχικής αντεγκληματικής πολιτικής δείχνει άλλο δρόμο επέμβασης της δημόσιας, κοινωνικής, ατομικής ασφάλειας. Σ' αυτές τις περιπτώσεις δεν είναι το Κράτος (και η κυρίαρχη τάξη) που δίνει τις εντολές αλλά το σύνολο των κοινωνικών δυνάμεων.

Ο νόμος, όπως ο αστυνόμος, έχουν τεθεί στην υπηρεσία της κοινωνικής ειρήνης μέσω διαπραγματεύσεων και διαβουλεύσεων κι όχι εκθροπραξιών εν είδει εμφυλίου.

Η αστυνόμευση της δημόσιας α-ταξίας πρέπει να επιτυγχάνεται μέσω συναινετικού εξαναγκασμού (*consensual constraints*).

Πρέπει να οραματισθούμε μια αστυνομία χωρίς βία (ή με τη λιγότερο αναγκαία βία) και ένα πολιτικό σύστημα που δεν εργαλοποιεί την αστυνόμευση για τη δίωξη των αντιφρονούντων.

Δεν πρέπει να στρέφεται η αστυνομία κατά των εσωτερικών εχθρών ή να υιοθετεί *pratiques masquées* (*under cover*) στη λογική της μαζικής παρακολούθησης πολιτών. Όπως η ποινικοποίηση του κοινωνικού αποκλεισμού οδηγεί σε αθρόες φυλακίσεις έτσι και η αστυνομικοποίηση των προβλημάτων ανασφάλειας καταλήγει σε «εκτροπές».

Γ. Ευρωπαϊκός «στρατός»

Πολιτικονομικές και κοινωνιοπολιτισμικές παράμετροι στο Κράτος και στην Ευρώπη επηρεάζουν τη δράση της Αστυνομίας με συνέπεια η εγκληματολογική οπτική γι' αυτόν καθεαυτόν τον ρόλο της αστυνόμευσης να είναι συχνά θολή. Το μονοπώλιο της κρατικής

βίας μοιάζει να υποχωρεί ή και να διαχέεται σε διάφορα συστήματα υπερεθνικών μηχανισμών (ευρωπαϊκός αστυνομικός χώρος).

Η τρομοκρατία, το προσφυγικό, ο ρατσισμός, ο νεοφασισμός, δημιουργούν νέα προβλήματα διαχείρισης σε κάθε εθνική αστυνομία αλλά και στο επίπεδο των ευρωπαϊκών συνεργασιών.

Η πολιτική κυριαρχία του Κράτους δεν υποχωρεί αλλά τόσο οι διεθνείς / ευρωπαϊκές όσο και οι αυστηρώς αστυνομικές συμφωνίες τείνουν να εναρμονίσουν κανόνες και διαδικασίες.

Η Ευρωπαϊκή διάσταση για κάθε κράτος ξεχωριστά παρά τις επιμέρους διαφορές τείνει προς μια αποκέντρωση και μια επανεξέταση των σχέσεων αστυνομίας - δικαιοσύνης - κράτους - υπερεθνικών Μορφωμάτων.

Η διαχείριση της ανασφάλειας στην Ευρώπη γι' άλλους σχετίζεται μόνο με την τρομοκρατία ή το προσφυγικό και γι' άλλους με τη ρύθμιση της κοινωνικής ειρήνης, του υπερασπισμού χώρου, της πρόληψης πολιτισμικών εντάσεων. Σε κάθε περίπτωση δε πρέπει να εκφυλίζεται σε πολιτικό έλεγχο, και να μην επικαλείται το σοκ των οικονομικών κρίσεων για να καλλιεργεί κλίμα καταστολής και διακρίσεων.

Η ευρωπαϊκή εκδοχή (europeanisation) με το διασυνοριακό έγκλημα και η αμερικανική εκδοχή (americanisation) με τους underclassers έχουν ως κοινό παρονομαστή το internal security acquis το οποίο διευρύνεται και γίνεται international και globalized.

Η απάντηση σ' αυτούς τους κινδύνους πρέπει να 'ναι το glocal (global + local), η κοινοτική αστυνόμευση.

Δ. Κοινοτική αστυνόμευση

Η κοινωνιολογία της Αστυνομίας προηγείται της ανάλυσης του οργανωτικού / λειτουργικού σχήματος και ερμηνεύει τις σχέσεις του Σώματος με τους άλλους φορείς.

Η αστυνομική κουλτούρα πρέπει να χαρακτηρίζεται από αίσθηση ιστορικού ρόλου.

Η μυστικότητα, οι στατιστικές, οι έρευνες, τα γενικά καθήκοντα, η πολυμορφικότητα των αστυνομικών επεμβάσεων, οι σχέσεις με την πολιτική εξουσία προσδιορίζουν όχι μόνο το ρόλο της Αστυνομίας αλλά και την «εικόνα της».

Ο έλεγχος του εγκλήματος, ο σεβασμός των συνταγματικών περιορισμών, η εσωτερική διαφθορά, η συνεκτίμηση πολιτισμικών αξιών, οι νέες τεχνολογίες, τα οικονομικά μεγέθη, οι μαζικές μεταναστεύσεις, η «πτώση των συνόρων» διαφοροποιούν, σε καθημερινή σχεδόν βάση, τα μοντέλα δράσης.

Σήμερα διαμορφώνονται άλλες κοινωνικές προσδοκίες από την Αστυνομία. Μία Αστυνομία χωρίς σκοτεινό παρελθόν και χωρίς απομονωτικές / διαχωριστικές αντιλήψεις.

Ο Νόμος και η Τάξη, οι λαϊκές φοβίες και προκαταλήψεις, η εχθρότητα με τα ΜΜΕ, η οργανωτική δομή των αστυνομικών τμημάτων, συγκροτούν κρίσιμες παραμέτρους που επηρεάζουν τις σχέσεις Αστυνομία-πολίτη και καθορίζουν την αποτελεσματικότητα των διωκτικών αρχών.

Η κοινωνική αναγνώριση της Αστυνομίας συναρτάται από παράγοντες όπως το αίσθημα ασφάλειας («ξέρω πού, πότε και πώς θα βρω τον αστυνόμο»), το οποίο αυξάνεται με την πεζή αστυνόμευση,

τον αστυνομικό της γειτονιάς, την καθημερινή πρακτική διευθέτησης των διαφορών, τον επαγγελματισμό.

Εκτός από την ορθή διοίκηση (management), που κυρίως προϋποθέτει ανεξαρτησία δράσης - προσφορότητα δράσης - αποτελεσματικότητα, κρίσιμες παράμετροι παραμένουν η νομιμότητα της επέμβασης, η βασιμότητα των μέτρων και η κοινωνική αποδοχή του αποτελέσματος.

Ο ακριβής ορισμός του «τί σημαίνει νόμιμη αστυνομική επέμβαση», η θετική διαντίδραση Αστυνομίας - πολιτών, η αντιγραφειοκρατία, η αποκεντρωμένη λειτουργία, η χαρτογράφηση των εγκληματογόνων περιοχών, ο περιβαλλοντικός σχεδιασμός, η δια των Media ενημέρωση-κινητοποίηση των πολιτών πρέπει να μελετηθούν σε βάθος.

Αν το ζητούμενο είναι οι αυτορρυθμιζόμενες γειτονιές και κοινότητες τότε οι σχέσεις μέσα στην τοπική κοινωνία συμβάλλουν αποφασιστικά στην πρόληψη του εγκλήματος. Είτε κανείς υιοθετήσει «το μοντέλο των λιγότερων ευκαιριών» (μείωση στόχων, ειδικά μέτρα προστασίας), είτε προτιμήσει «το μοντέλο του άτυπου κοινωνικού ελέγχου» (κινητοποίηση σχολείου και οικογένειας), αυτό που κρίνεται αναγκαίο είναι η δημόσια / συλλογική (public minded) και όχι η ιδιωτική / ατομική (private minded) αντίδραση.

Η νέα Αστυνομία πρέπει να εντάξει την αστυνόμευση μέσα στην κοινότητα (πρόληψη, διαμεσολάβηση) και κυρίως να ρυθμίζει και όχι να καταστέλλει τα κοινωνικά προβλήματα (πολλά από τα οποία, όταν χρονίζουν, καθίστανται εγκληματογόνα).

Ο κοινωνικός ρόλος της Αστυνομίας, ιδίως σε περιπτώσεις οικονομικής κρίσης και πολυπολιτισμικότητας, είναι κρίσιμος και αναγκαίος καθώς περιλαμβάνει τόσο την πρόληψη του εγκλήματος όσο και την παροχή υπηρεσιών κοινωνικής προσφοράς (συμφιλίωση, διαχείριση εντάσεων κ.λπ.).

Η εγκληματικότητα του δρόμου ή της καθημερινότητας συνιστά πρόκληση για τη φιλελεύθερη δημοκρατία, η οποία δεν μπορεί να απαντάει μόνο με την καταστολή.

Κάθε κοινότητα πρέπει αφενός να υιοθετήσει το πρότυπο πρόληψης με μείωση των ευκαιριών του εγκλήματος μέσω και του περιβαλλοντικού σχεδιασμού κι αφετέρου να αναπτύξει πολλές μορφές κοινωνικής αστυνόμευσης στο πλαίσιο της κοινοτικής διακυβέρνησης.

Η αναγκαία συνεργασία Αστυνομίας - Κοινότητας με κοινές δράσεις πρόληψης του εγκλήματος και της ανασφάλειας δεν εξαντλείται αποκλειστικά σ' ένα στενό επίπεδο αλλά αφορά σε όλα τα προγράμματα αντεγκληματικής πολιτικής που καταρτίζει η Πολιτεία διευρύνοντας τον όρο «αστυνόμευση» και δίνοντας στην κοινοτική αστυνόμευση χαρακτηριστικά μιας δημοκρατικά διαφανούς και υπόλογης (εξυπηρέτησης και προστασίας του πολίτη).

Η κοινοτική αστυνόμευση (community policing) στην ουσία αναθέτει εν μέρει στην κοινωνία την πρόληψη και καθιστά την αστυνομία (κυρίως τον αστυνομικό της γειτονιάς) εταίρο στη διαχείριση της μικρο-εγκληματικότητας (ως αστυνομία της εγγύτητας).

Είναι δεδομένο ότι η διακριτική συμπεριφορά (συλλήψεις, αναφορές, καταστολή) των αστυνομικών απέναντι σε κατοίκους «καλής γειτονιάς» επηρεάζεται θετικά, όταν οι σχέσεις Αστυνομίας - Πολιτών κινούνται σ' ένα πλαίσιο κοινής εμπιστοσύνης. Αλλιώς θα

αλληλοακυρώνονται λόγω «αντιθέσεων καχυποψίας».

Η δημόσια αστυνομία, οι κοινωνικοί φορείς και οι εθελοντές πολίτες πρέπει να συγκροτούν ένα ενιαίο σύστημα συμμετοχικής αντεγκληματικής πολιτικής με κοινούς στόχους και αρχές αλλά με διακριτικούς ρόλους και θεσμικές δράσεις.

Η δημόσια δύναμη, η ατομική μέριμνα και η κοινωνική κινητοποίηση πρέπει να καταστρώνουν κοινά σχέδια προληπτικής διαχείρισης της τοπικής εγκληματικότητας διατηρώντας όμως η καθεμία την οργανωτική της δομή και σεβόμενη τη νομιμότητα.

Με βάση τις αρχές της αποκέντρωσης και της διεταιρικότητας, της διαμεσολάβησης και των συμπεφωνημένων κοινών δράσεων η συμμετοχική αντεγκληματική πολιτική στη γειτονιά καθίσταται αποτελεσματική και στην αντιμετώπιση των παθογενειών της πόλης.

Η αστυνόμευση του δρόμου σε κοινοτική βάση προϋποθέτει θετική στάση απέναντι στους κατοίκους και στα προβλήματά τους και μια διάθεση ενδυνάμωσης των δεσμών και των κοινωνικών λειτουργιών, στοιχεία απαραίτητα για την προληπτική διαχείριση της εγκληματικότητας.

Ακόμα κι αν οι κάτοικοι δυσπιστούν, αμφισβητούν ή αμφιβάλλουν για το σχεδιασμό ή την εφαρμογή ορισμένων μέτρων, κάτι τέτοιο δεν πρέπει να αναστέλλει τις δράσεις αλλά να αναζητούνται συναινέσεις και να αξιολογούνται από κοινού τα αποτελέσματα.

Το ενημερωμένο κοινό (informed public) στο τέλος θα συνειδητοποιήσει την αξία αυτών των προγραμμάτων και τη συμβολή τους στην ποιότητα ζωής στην πόλη.

Συνεπώς η αστυνόμευση στο δρόμο πρέπει να έχει πρωταρχικά προληπτικό χαρακτήρα και ειρηνική συνδρομή και μόνον αν συντρέχουν σοβαροί λόγοι προστασίας της ζωής και της παρουσίας ανθρώπων να παίρνει κατασταλτική χροιά.

Μια νέα σχέση Αστυνομίας - Κοινότητας - Πολίτη με κοινό παρονομαστή την παροχή (κοινωνικών) υπηρεσιών που ενδυναμώνει το αίσθημα του συν-ανήκειν και των ενδοκοινοτικών και διαπροσωπικών υποχρεώσεων είναι το μέγα ζητούμενο. Το τοπικό «κοινωνικό συμβόλαιο» ασφαλείας και διαχείρισης του φόβου και του κινδύνου επηρεάζει τόσο τον τρόπο λειτουργίας της Αστυνομίας όσο και το αίσθημα ευθύνης κάθε κατοίκου (community spirit).

Η Αστυνομία βοηθάει τους πολίτες και οι πολίτες την Αστυνομία. Πρόκειται δηλαδή για μία «συμπαράγωγη» (coproduction) δημόσιας ασφαλείας από τη δημόσια δύναμη και την κοινότητα. Οι ρόλοι βέβαια πρέπει να είναι διακριτοί.

Ε. Ο ρόλος του αστυνομικού

Η αντεγκληματική πολιτική θεωρείται από πολλούς «συγχρόνως τέχνη και επιστήμη».

Η «τέχνη του αστυνομικού» συνίσταται στην μνη-υιοθέτηση ή έστω έγκαιρη απαλλαγή του από το «σύνδρομο της επιτρεπόμενης αυθαιρεσίας» και την «υποκουλούρα της μπλε αυλαίας» και στη μετεξέλιξή του σε διαμεσολαβητή στις διανθρώπινες συγκρούσεις (ως οιονεί ombudsman) και σε χειριστή - μέσω διευθέτησης - των μικροαδικημάτων.

Η διατήρηση της ειρήνης και της τάξης, η δικαιο-

σύνη του δρόμου (street justice), η συμφιλίωση των πολιτών καθιστούν τον αστυνόμο περισσότερο κοινωνικό watchman παρά «φύλακα του συστήματος ποινικής δικαιοσύνης».

«Σωστός αστυνόμος» δεν είναι αυτός που εντάσσεται σ' ένα esprit de corps, το οποίο τον απομονώνει από τον πολίτη, αλλά ο ορθά ενταγμένος στον κοινωνικό ιστό της περιοχής όπου υπηρετεί.

Ο ιδεαλιστής οπτιμιστής και ρεαλιστής αστυνομικός, διώκτης αλλά και προστάτης πρέπει να εκπαιδευτεί στην αυτοπειθαρχία και στον αυτοέλεγχο, αφού οφείλει να διαμορφώσει μια άλλη κοινωνική συνείδηση και ιδεολογική ταυτότητα. Σ' αυτή τη διαδικασία πρέπει να έχει την κοινωνία των πολιτών πλάι του κι όχι απέναντί του.

Στ. Επιμύθιο

Ο εκδημοκρατισμός ενός θεσμού της Δημοκρατίας, όπως η Αστυνομία, προϋποθέτει εκδημοκρατισμό του πολιτικού συστήματος, των θεσμών, της κοινωνικής λειτουργίας κ.ά.. Προϋποθέτει όρους και κανόνες κοινωνικού συμβολαίου (κι όχι ατομικές αντιστάσεις). Σ' αυτή τη διαδικασία δεν μπορεί κανένας να δηλώσει «απών» ή αδιάφορος.

Το νέο πρότυπο ασφάλειας δεν θα έχει χαρακτηριστικά «ένοπλης επιχείρησης».

Η maximum ενημέρωση - ευαισθητοποίηση και η minimum προσφυγή στη βία συνιστούν καλύτερη λύση.

Το κρίσιμο ερώτημα «ποια είναι η αποστολή της Αστυνομίας» συνδέεται άμεσα με το «ποιος ελέγχει την αστυνομία».

Εάν η Αστυνομία προστατεύει και υπηρετεί (serve and protect) και δεν εφαρμόζει απλώς τον ποινικό νόμο σε κλίμα σύγκρουσης, εάν επιλέγει την επιστημονική και κοινοτική αστυνόμευση κι όχι την τυφλή εφαρμογή του δόγματος «Νόμος και Τάξη», εάν οι αστυνόμοι δεν κυνηγάνε τους εσωτερικούς εχθρούς αλλά έχουν προτεραιότητα την εγγύηση για τα ανθρώπινα δικαιώματα και το σεβασμό της αξιοπρέπειας κάθε πολίτη (νόμιμου ή μη) τότε είμαστε στο σωστό δρόμο.

Στη χώρα μας χρειάζεται μια Μητροπολιτική Αστυνομία που θα διαχειριστεί όλες τις συγκρούσεις ως ειρηνευτική δύναμη (peace preservation police). Η αστυνομία δεν επιτρέπεται να ανταγωνίζεται τη δημοκρατία και την κοινωνία ή και να καταστέλλει τις ελευθερίες.

Η δημοκρατία της εγγύτητας, η συμμετοχική δημοκρατία (διεταιρικότητα), η κοινωνία των πολιτών, η κοινοτική πρόληψη μας επιβάλλουν να αρνηθούμε την κοινωνία της επιτήρησης και να εμπνευσθούμε μια κοινωνία με διαρκές βλέμμα (société au regard permanent) όπου ο κάθε πολίτης θα νοιάζεται για το διπλανό του κι έτσι θα γίνεται «βιώσιμη η ζωή όλων» χωρίς ρωγμές κοινωνικής αποδιοργάνωσης και εγκληματικότητας.

Μία τέτοια αντίληψη / πρακτική ίσως να 'ναι η αρχή μιας νέας εποχής στις σχέσεις Αστυνομίας-Πολίτη αλλά και στην ορθή, σύγχρονη, αποτελεσματική και εντός των ορίων του Συντάγματος και του πολιτισμού μας αντιμετώπιση του εγκλήματος. ■

